

حجت الاسلام و المسلمین سیدرضا علوی، سرداور مسابقات دفاع شخصی استان است

آیکیدو پس از منبر

نجمه موسوی زاده | منبرش که تمام می شود، کیف ورزشی اش را برمی دارد و به سمت باشگاه می رود؛ جایی که شاگردانش منتظرند تا فوت و فن هنرهای رزمی را از او یاد بگیرند. با یک دستش، کیف ورزشی اش و با دست دیگر گوشه عیایش را می گیرد. نگاه های متعجب مردم برایش غریبه نیست. چند سالی است که عادت کرده است هنگامی که با لباس روحانیت وارد باشگاه می شود، با تعجب او را بنگرند.

حجت الاسلام سیدرضا علوی چهل و یک سالگی را پشت سر گذاشته است. او دانش آموخته رشته ریاضی کار بردی است، اما در دهه سی زندگی اش دنبال علاقه نوجوانی اش رفت و برای کسب تحصیلات حوزوی راهی حوزه علمیه شد. از طرفی ۲۷ سالی می شود که زندگی اش با ورزش های رزمی عجین شده است. سیدرضا یکی از مربیان رشته رزمی آیکیدو، سرداور مسابقات دفاع شخصی خراسان رضوی و مسئول کمیته دفاع شخصی هیئت های رزمی استان است. او در سال های اخیر توانسته است طلبه ها را به ورزش های رزمی کاران را به تحصیلات حوزوی دعوت کند.

آشنایی با فنون رزمی در جلسات مکتب المهدی (عج)

سیدرضا در یکی از کوچه های خیابان صدر در محله کوی کارگران متولد و بزرگ شده است؛ کودکی اش مانند بسیاری از پسر بچه های دهه شصتی به بازی فوتبال در کوچه گذشت. نوجوانی کم سن و سال بود که همراه برادر بزرگ ترش پایش به جلسات مکتب المهدی (عج) در محله باز شد. حضور در جلسه های دعای توسل و آشنایی با استاد هادی تقوی، مداح اهل بیت (ع)، مسیر زندگی او را تغییر داد.

شاید روزی که برای اولین بار قدم در جلسات مکتب المهدی (عج) گذاشت، تصور نمی کرد با مربی رزمی کاری آشنا شود که او را در دنیای ورزش کند. خودش می گوید: استاد تقوی اکنون یکی از پیشکسوتان رشته آیکیدو است. آن زمان ارتباط خوبی با نوجوانانی که به جلسات مذهبی می آمدند، داشت و سبب شد علاوه بر من و برادرم چند نفر دیگر هم برای یادگیری فنون رزمی به باشگاه بروند.

سیدرضا رشته ریاضی فیزیک را در دبیرستان انتخاب کرد و سه روز در هفته مبارزه دفاع شخصی را زیر نظر استاد تقوی در باشگاه آموزش دید؛ با وجود این احساس کرده هنوز انرژی زیادی دارد که تخلیه نمی شود. با خوانده توضیح می دهد: علاقه ام به ورزش رزمی آن قدر زیاد شده بود که تصمیم گرفتم کاراته و تکواندو را هم در سه روز دیگر هفته دنبال کنم.

گرفتن مدرک مربیگری در جوانی

او حتی شش ماه، پرورش اندام کار کرده بود در یافت کمر بند مشکی کاراته هم نزدیک شد اما دست آخر فهمید که آیکیدو برایش از هر رشته ورزشی دیگری شیرین تر است؛ «جوان بودم و پر انرژی خستگی برایم معنایی نداشت؛ از ساعت ۷ تا ۱۱ شب در باشگاه تمرین می کردم و باز هم سر حال بودم، تا اینکه سال ۷۸ در مسابقات استانی آیکیدو مقام اول را کسب کردم.»

ایستادن بر سکوی قهرمانی شیرین بود، ولی برای سیدرضا مفهوم دیگری از برد داشت. او تصمیم گرفت مهارت خود را به شکل دیگری نشان دهد؛ «آیکیدو جزو رشته های رزمی دفاع شخصی است و به دلیل سنگین بودن حرکات این رشته، احتمال آسیب دیدن افراد بیشتر از سایر رشته های رزمی است؛ بنابراین مسابقات آن زیاد نیست. تصمیم گرفتم با گرفتن مدرک مربیگری، افرادی را با این رشته آشنا کنم که ورزش را با هدف سلامتی دنبال می کنند.»

سیدرضا همان طور که مدرک مربیگری را تا سطح یک گرفت، موفق به اخذ دان پنجم آیکیدو نیز شد. او در همین سال ها تحصیلاتش را در مقطع کارشناسی ریاضی کار بردی ادامه داد و با فوت پدرش وارد بازار کار شد؛ «به عنوان مدیر فروش و سپس حسابدار در بازار آهن کار پیدا کردم و توانستم خودی نشان دهم.»

بازگشت به علاقه نوجوانی

او در ده دوازده سال فعالیتش، نوسانات بازار، فصل ساخت و ساز، زمان خرید و فروش و همه آنچه را باید در بازار کار دانست، به خوبی یاد گرفته بود. اما سیدرضا رضای نبود و فکر و ذهنش در جای دیگری می گذشت. او توانسته بود مربی بسیار خوبی در آیکیدو باشد و شاگردان قدری تربیت کند و به یکی از علاقه های مهم زندگی اش در بهترین جایگاه برسد، ولی باز هم دلش جای دیگری بود.

نمی توانست به خودش دروغ بگوید. یک روز نشست و دو تا چهار تا کرد و بالاخره به این نتیجه رسید حالا که سقفی بالای سرش برای زندگی دارد و ماشینی برای رفت و آمد، از بازار کار بیرون بیاید و هدف و علاقه ای را که در هجده سالگی داشت، دنبال کند؛ «در اعلامیه حوزه علمیه خراسان دیده بودم که با خود خوانی دروس سطح یک و شرکت در آزمون می توانم برای تحصیلات حوزوی اقدام کنم. با صاحب کارم تسویه کردم، چند ماهی دروس را خواندم و درسی و چهار سالگی پس از قبولی در آزمون برای تحصیل در سطح دو وارد حوزه علمیه شدم.»

رفت و آمد به حوزه و حضور در کلاس ها سبب آشنایی و دوستی او با طلاب شد. با ادامه دار شدن این دوستی ها برخی از طلاب با شنیدن اینکه سیدرضا مربی آیکیدو است و شاگردان بسیاری دارد، با شور و علاقه زیاد از او درباره این رشته ورزشی سؤال می کردند؛ «مدت زیادی طول نکشید که چند طلبه به کلاس های رزمی آمدند و شاگردم شدند. الان بعد از گذشت چند سال تعدادی از آن ها توانسته اند مدرک مربیگری بگیرند و خودشان استاد آیکیدو شوند.»

